

Si el límit de l'assegurança obligatòria de la malaltia s'estengués als sous de 6.000 i 7.200 Marcs, el marge de la clientela lliure entre els assalariats esdevindria molt reduït, ja que actualment gairebé els dos terços de la població alemanya està assegurada obligatòriament.

La situació dels metges seria cada vegada més crítica, ja que es tracta també de limitar a una xifra fixa, pel total d'Alemanya, el nombre d'aquells agregats a l'organització de l'assegurança, la qual cosa significa per la majoria dels altres la necessitat d'abandonar la medicina, com a mitjà de viure, si no volen morir de fam.

"No pot ésser indiferent el poble alemany— diu la "Bergmerks-Zeitung"—ni als seus representants que la medicina sigui o no una professió lliure." Hem de recordar que l'objecte de la llei segons paraules de Bismarck, quan fou votada en 1881, "era proporcionar als individus, econòmicament febles, que a conseqüència d'una malaltia o un accident estaven abocats a una misèria immerescuda, un auxili garantit per l'Estat". Veiem, doncs, com hom ha oblidat massa sovint, després de la generalització tan extensa de la llei d'assegurances socials, la idea d'assistència que informava la seva creació. És injust, per tant, que un organisme destinat primitivament al sol objecte de l'assistència, s'hagi estès a tota la collectivitat, i arribi a destruir l'activitat lliure de tota una classe interessant a la població.

Segons un estudi publicat recentment pel "Bulletin I. T." sobre les prestacions de l'assegurança de malaltia, hom compta en uns 30.000 aproximadament (80 per cent) el nombre de metges que presten els seus serveis a socis de les caixes; per a la gran majoria, aquesta activitat constituïria la principal font d'ingressos. Atenent-se a l'Anuari de l'assegurança, 492 de les caixes (uns 3.720.263 socis) que formen part de la Federació nacional, havien establert en 1926 el sistema

de lliure elecció de metge; 402 caixes, agrupant 4.744.719 socis, estableixen un règim que limitava en part la llibertat d'elecció mèdica; 57 caixes, amb 253.494 socis, tenien metges de districtes, i 3 caixes, amb 2.877 socis, tenien funcionaris mèdics.

Cap a l'acabament del 1923, les relacions entre els metges i les caixes es començaren a formalitzar legalment. Cert nombre de disposicions reglamentant la naturalesa dels contractes, s'han introduït en el Codi d'assegurances del Reich, amb tendència a fer desaparèixer les perniciosos contractes individuals. L'elaboració d'aquest reglament ha estat encarregat a una comissió composta d'un nombre igual de representants dels metges, dels socis de les caixes i de personalitats neutres. No cal dir que la instauració d'aquest reglament amb caràcter obligatori general, en mirens a precisar les relacions essencials entre els metges i les caixes, representa, certament, un notable progrés comparat amb els altres sistemes, dintre el mateix aspecte social, però, malgrat això, no val a fiar-se'n massa, fins a tant que hom adopti el mètode anglès, això és, nomenar un Comitè compost d'igual nombre de representants del govern, dels metges, dels farmacèutics, dels assegurats i de les caixes.

Fixem-nos en les dificultats que es presenten per tal de posar en pràctica fins les solucions que semblen més adequades; fixem-nos, que en una o altra forma les solucions es vénen imposant a l'estranger, puix que els temps ho exigeixen imperiosament i pensem en l'avantatge que nosaltres tenim per aturar l'onada invasora que en altres indrets tants naufragis ve causant, i que a casa nostra tot just fa sentir els seus efectes traspalsadors... Tenim l'exemple de fora, amb els fets i les solucions que es plantegen i s'imposen, només cal que sapiguem aprofitar-nos en sense deixar passar massa temps, car després fóra tard.